

Панасюк Василь Григорович (нар. 12.07.1947 в с. Кременець Рожищенського району Волинської області). Директор Волинського державного училища культури і мистецтв імені І. Ф. Стравінського (з 1998). Музично-

громадський діяч. Закінчив Рівненський державний інститут культури (1989). Голова Волинської організації Національної Всеукраїнської музичної спілки. Бере участь у роботі оргкомітетів, журі регіональних і всеукраїнських конкурсів, фестивалів, конференцій (Міжнародний фестиваль «Берегиня», фестиваль «Стравінський та Україна», Всеукраїнський конкурс хорового мистецтва імені Лесі Українки, Всеукраїнський конкурс «Волинський кобзарик», Міжнародний конкурс «Волинська гуковиця», Міжнародна конференція «Україна – Стравінський – сучасна музична

культура» та ін.), працює як організатор і режисер концертів загальнодержавного значення. Працював директором Луцького міського Будинку культури (1976–1984), директором Луцької ДМШ №3 (1984–1998). Понад 10 років був учасником камерного хору «Оранта». Нагороджений Почесною відзнакою Міністерства культури і мистецтв України «За досягнення в розвитку культури і мистецтва» (2002), Почесною грамотою Міністерства культури України (2012), володар двох «Крил натхнення» програми «Людина року Волинського краю» у 2001 та 2010 роках («Діяч культури»). Заслужений працівник культури України (2009). Літ.: В. Денисюк. Одержимі творчістю. Про мистецькі та культурно-освітні училища Волині. – Луцьк, 2004; Хто є хто на Волині. Довід. вид. В. 2. – Київ, 2004.

Василь Григорович Панасюк понад сорок років свого життя присвятив діяльності у сфері культури. Обдарований різними талантами, а насамперед чуйним серцем і великою любов'ю до мистецтва, Василь Григорович завжди умів згуртувати навколо себе однодумців. Працюючи не покладаючи рук, він цеглина за цеглиною закладав фундамент волинської культури. Де б не він працював – з хоровим колективом, в школі, в будинку культури чи училищі – всюди був на своєму місці – професіоналом своєї справи, працелюбним, відповідальним, самовідданим, вимогливим, справедливим. Про таких, як Василь Григорович, прийнято казати: не посада прикрашає людину, а людина – посаду. Це саме той випадок. Адже кожен, хто мав нагоду працювати з Василем Григоровичем, не міг не оцінити його великий організаторський хист, здатність генерувати потрясаючі художні ідеї, уміння бачити перспективу і наполегливо йти до мети. Мене особисто завжди вражали його щирість і шляхетність у ставленні до колег, здатність не на словах, а на ділі підтримати і прийти на допомогу.

Всього за вісім років на посаді директора Луцького міського Будинку культури, Василь Григорович, ще зовсім молодий і недосвідчений, зумів

досягнути просто такі приголомшливих результатів: йому вдалося створити ряд нових колективів – ансамбль бального танцю «Юність», камерний оркестр, вокальний ансамбль, відновити роботу балетної студії при танцювальному ансамблі «Волинянка», розгорнути активну концертну діяльність уже існуючих – духового оркестру, самодіяльного драматичного театру, започаткувати проведення всеукраїнських і міжнародних танцювальних конкурсів та семінарів. У це важко повірити, але факти – річ уперта: за вісім років роботи Василя Григоровича в Луцькому міському Будинку культури вісім колективів отримали звання народного. На той час – це була річ неймовірна.

Але час ішов, Луцьк розбудовувався, культурні потреби населення зростали. І кому, як не Василю Григоровичу, з його громадям честолюбних задумів, нестримною енергією діяльності, заслуженим авторитетом і повагою, кому, як не йому, було очолити новостворену Луцьку дитячу музичну школу №3? Невідомо скільки часу витрачено на прийняття цього рішення, але воно стало доленосним.

Як згадує Василь Григорович, призначення на посаду було підписано в серпні. Тому облаштування тимчасового приміщення і формування педагогічного колективу відбувалося буквально на ходу. Тим не менше, діло ішло. Заручившись підтримкою вчорашніх випускників консерваторії, таких, як і він, енергійних та завзятих, Василь Григорович зробив неможливе: першого вересня цього ж року школа гостинно відкрила двері для своїх маленьких відвідувачів. Результати стилю роботи директора не заставили себе чекати. У найкоротші строки створено потужний педагогічний колектив, низку творчих колективів – найкращий в області духовий оркестр, перші в області естрадний оркестр, симфонічний оркестр, відкрито хоровий відділ, збудовано нове, просторе приміщення. І саме тоді, коли здавалося, що труднощі подолано, і попереду – утвердження вже досягнутого, доля готувала Василю Григоровичу ще одне, чи не найбільше випробування. Він знову стояв перед вибором. І він його зробив, вкотре не рахуючись зі своїми особистими інтересами, інтересами своєї сім'ї, інтересами шкільного колективу. Чим він жертвував? Глибокою, тільки йому відомою наскільки, потребою і бажанням співати. Спілкуванням з синами, часу на яке щоразу меншало відповідно до кількості зростаючих обов'язків. Порозумінням з колективом, який не мислив життя без нього, невіддільною частиною якого він став за ці чотирнадцять років. І хтозна скільки разів йому прийшлося відмовляти собі в тому чи іншому відтоді, як Василь Григорович прийняв пропозицію очолити найбільший в області мистецький навчальний заклад – Волинське державне училище культури і мистецтв. Ніхто цього не знає. І не знатиме. Адже Василь Григорович належить до людей тієї категорії, які не жаліються за жодних обставин. Завжди привітний, усміхнений, доброзичливий, наскільки б важко не було, які б складні проблеми не приходилося вирішувати, він уміє бути сильним, приймати рішення і нести за них відповідальність.

Солодко чи гірко бути директором вищого навчального закладу знає той, хто хоч раз у житті це спробував. 1998 рік ніс свої турботи. Він був роком досить жорсткого внутрішнього протистояння щойно об'єднаного колективу, кожна з частин якого все ще мислила себе окремо. Скільки ж психологічного такту, терпіння і мудрості потрібно було директору для того, щоб приховане внутрішнє

протистояння не переросло у відкритий конфлікт, щоб назавжди викорчувати глибоко затаєні образи, подолати паростки зневіри, черствості, цинізму. А ще ж потрібно було призвичаїтися до нового приміщення на вулиці Шевченка, відчутти його «своїм» і ефективно використати його переваги. Але найголовніше: 1998-й був роком вибору шляху, роком пошуку нової концепції розвитку навчального закладу. І саме це було надзавданням. Адже мінус-факторів не бракувало. Суворі умови ринку праці. Падіння престижу мистецьких спеціальностей. Трудова еміграція за кордон кращої частини викладацького складу. Низький рівень абітурієнтів. І ненаситна матеріальна база: починаючи від спортивного залу і закінчуючи постійною потребою нових інструментів, костюмів, комп'ютерів, підручників... І все це, м'яко кажучи, – в умовах надзвичайно скромного фінансування з боку держави. Проте важливим було навіть не стільки те, як вижити сьогодні, скільки те – що буде завтра: куди йти, до чого прагнути, на що зорієнтувати колектив і яким чином втілювати задумане. Саме про це думав Василь Григорович, працюючи в своєму робочому кабінеті довгими вечорами, думав, спілкуючись з колегами з інших навчальних закладів, на нарадах в управлінні, на концертах, одним словом – думав про це постійно, розуміючи, що не має права на помилку. І він не зрадив собі. Зумів не збитися на манівці дешевого успіху, не стати на слизьку стежку бездумних інновацій, не спокуситися на миттєве досягнення результату будь-якою ціною. Василь Григорович поступив так, як і завжди поступав у своєму житті. Він зробив ставку на талант, інтелект, ініціативу, творчість, повноту самовіддачі і молодь. І сьогодні, через п'ятнадцять років після того, як вибір зроблено, цілком ясно і зрозуміло: стратегія спрацювала.

Сьогодні життя навчального закладу впевнено йде торованим шляхом. Училище має потужний педагогічний колектив, який щороку поповнюється випускниками музичних академій. На особистому рахунку навчального закладу – численні нагороди престижних конкурсів та фестивалів. Без творчих колективів училища, відомих далеко за межами Луцька, не обходиться жоден творчий звіт області, не говорячи вже про заходи на рівні міста. І взагалі тема здобутків навчального закладу сьогодні є надзвичайно вдячною темою для по суті нескінченної розмови. Але перше, що спадає мені на думку, коли я згадую про це, – інше. По роду діяльності мені часто випадає знайомитися з новими людьми. І коли мене запитують: звідки ви? Я з гордістю кажу: з Луцька, з Волинського училища культури і мистецтв. У такі моменти мені завжди буває дуже приємно. Адже за багато років я не один раз мала нагоду переконатися в тому, якою буде реакція. Вона завжди однакова: О, так, так, ми знаємо ваше училище, у вас дуже сильний навчальний заклад. Ледь-ледь посміхаючись, у такі хвилини я завжди згадую Василя Григоровича. Те, як він виходить з малого залу після закінчення концерту, а його очі світяться щастям.

Ольга Коменда